

† MACARIE
EPISCOPUL EPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE A EUROPEI DE NORD

PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI

„PAINA FĂRĂDELEGI” UCRAINA
ÎN LUME ȘI SE TRANSFORMĂ
ÎN RĂZBOI VĂZUT

Stockholm, 2022

† MACARIE,

din mila și purtarea de grijă a Celui de Sus,
Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord,
iubiților frați împreună slujitori ai altarului, ostenitorilor din
sfintele mănăstiri și alesului popor al lui Dumnezeu, har, pace,
liniște și bucurie de la Hristos Cel Răstignit și Înviat,
iar din parte-mi părintească și frățască îmbrățișare și
binecuvântare cu salutul pascal

HRISTOS A INVIAT!

Dreptmăritori creștini,

Hristos, acum două mii de ani, după ce a pățit agonie cea
de pe urmă a golirii de sine și a părăsirii în grădina Ghetsimani,
după ce a răbdat de bunăvoie, nobil și demn, arestul mișelesc,
procesul înscenat, torturile și nedreapta condamnare la moarte,
după ce a primit în trupul Său rănilor bătăilor, spinii și piroanele și
după ce Și-a dat Duhul pe Cruce rugându-Se pentru vrăjmașii Săi,
S-a pogorât la iad pentru a elibera de sub tirania satanei pe toți
dreptii omenirii, începând cu protopărinții Adam și Eva. Zdrobit
și omorât ca cel mai de pe urmă dintre oameni (cf. *Isaia 53, 5 ș.u.*),
El - Cel ce era simultan, „în mormânt cu trupul, în iad cu Sufletul, ca
un Dumnezeu, în Rai cu tâlharul și pe tron cu Tatăl și cu Duhul, toate
umplându-l, Cel ce este necuprins” – pogoară ca un Biruitor în chiar
sălașul diavolului, al tatălui minciunii și ucigașului de oameni.
Hulit și luat în răs de cei care se simțeau amenințați de lucrarea Sa
mântuitoare, El este întâmpinat în iad ca Mesia, ca Hristosul mult
așteptat de profeții și dreptii Vechiului Testament. Așadar, în timp
ce la suprafață cărturarii, fariseii, soldații, gardienii și mulțimile
întăritate credeau că „sărbătoresc” uciderea lui Iisus și anularea
propovăduirii și lucrării Sale în Israel, întru adânc și în ascuns de
ochii celor necredincioși, iadul gemea și se cutremura, iar diavolul
își pierdea din gheare prada peste care se credea stăpân pe veci.

De atunci, iată, de mai bine de două mii de ani, noi înălțăm imnul de biruință al Învierii la fiecare Liturghie, dar, mai cu seamă, de marele praznic al Paștilor. De mai bine de două mii de ani, într-o omenire frământată de molime, de cutremure, de războaie, de invazii, de prăduiri și asupra, de ucideri și de felurite forme de sclavie, ne aducem aminte că Hristos a biruit, din interior, pe vecie, iadul, moartea, stricăciunea și, mai mult decât atât, ne-a făcut părtași biruinței Sale finale și dumnezeieștii firi (cf. *II Petru* 1, 4).

Cum se împacă atunci aceste două realități? Pe de o parte, neîncetatul și din ce în ce mai îngrozitorul spectacol al morții și al stricăciunii în lume, toată această neliniște, tot acest chin, și, pe de altă parte, biruința lui Hristos și a celor ce cred întru El?

Iubite frate și iubită soră,

Biruința lui Hristos, acum ca și atunci, s-a întâmplat în realitatea nevăzută a acestei lumi, s-a întâmplat într-un ascuns. Lumea, în continuare, acum ca și atunci, este dominată de puterea celui rău (cf. *I Ioan* 5, 19): tirani cruzi și imperatori sociopați, lupi moraliști, mulțimi înfierbântate și manipulate, soldați și gardieni brutali și inumani joacă toți tontoroii pe mormântul lui Adam de pe Golgota și Îi strigă necuviințe în obraz Crucificatului: *Coboară de pe Cruce ca să credem în Tine!* Și pentru că Hristos este încă pe cruce, aducându-Se pe Sine-și ca jertfă Tatălui în Liturghie, pentru a da șansa mântuirii tuturor, inclusiv vrăjmașilor Săi, ei se prefac că nu înțeleg și nu vor să primească Vestea cea bună, Evanghelia. Iar Hristos îndelung rabdă, prin fiecare om, prin fiecare bărbat, prin fiecare femeie, prin fiecare copil, prin fiecare fărâmbă de suflet omenesc care suferă sub povara nedreptății și răutății unei lumi aflate sub stăpânirea celui viclean. Dar să știți aceasta, iubite frate și iubită soră, că în pofida acestui spectacol al degradării, într-un ascuns, în realitatea nevăzută, noi suntem deja biruitori, dacă rămânem prietenii lui Hristos. Într-o realitate duhovnicească din Biserica Sa, se clădește deja o nouă împărăție, o nouă lume,

care va înlătura lumea stăpânită de cel rău. Atunci vor fi un „cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21, 1). Această nouă împărăție este Ierusalimul cel Ceresc, ce va fi instaurat deplin la vedere (cf. Apocalipsa 21, 10-27), la A Doua Sa Venire când Hristos se va arăta ca Stăpân și Judecător, punând toate la locul lor și dând, în sfârșit, „satisfacție” detractorilor Săi, dar nu așa cum se gândesc ei...

Așadar, acum, iubite frate și iubită soră, este timpul jertfei, al crucii, al răbdării. Așa arătăm că Îl urmăm pe Hristos. Așa împlinim Evanghelia. Așa rămânem prietenii Săi. Este timpul credinței nestrămutate în bunătatea, în mila lui Dumnezeu, dar și în dreptatea și adevărul Său. Cu cât acestea sunt mai contrazise în această lume, cu atât să știm că sunt mai adevărate, mai trainice, mai vii. Cu cât există mai multă împotrivire față de Evanghelie, față de Cruce, față de Hristos, cu atât mai mult să știm că se apropie momentul final al înfruntării dintre bine și rău.

Preaiubiții mei,

În ultimii ani este din ce în ce mai vădit că „taina fărădelegii” lucrează în lume (II Tesaloniceni 2, 7). Crize după crize scutură temeliiile acestei lumi, așa cum o cunoaștem noi. Criză economică, criză morală, criză socială, criză pandemică, criză militară. Ieri, lumea întreagă era un spital încarcerat, azi, lumea întreagă riscă să devină un teatru de război. Adevărate stihii slobozite peste lume fac să se clatine tot ceea ce omul a clădit de-a lungul timpului. Și tu, iubite frate, iubită soră, nu te simți, oare, ca meșterul Manole din balada populară? Nu te străduiești cu mult efort să zidești o familie, un mod de viață, un viitor mai bun, poate chiar și o societate mai bună? Și nu remarci că parcă ceea ce zidești cu multă trudă astăzi se clatină sau se dărâmă sub cine știe ce stihie dezlănțuită ca din senin?

Parcă niciodată nu am fost mai destabilizați, mai destructurați ca în aceste vremuri. Acestea, iubite frate și iubită soră, nu sunt vremuri ziditoare, ci sunt vremuri răscolitoare. Și poate a venit timpul să ne întrebăm dacă nu cumva truda noastră este zadarnică și din cauza faptului că este îndreptată către cele

exterioare, către cele pieritoare, către cele pământești. Pentru că, iubite frate și iubită soră, adevărul este că nicio dată nu va fi pace și siguranță absolută în această lume și în această istorie. Iar atunci când și războiul nevăzut se transformă în război văzut, atunci mai mult ca oricând este timpul să ne repliem, să ne „retragem” în lăuntrul nostru, în pustia inimii, iar acolo să zidim întru Hristos, străduindu-ne să devenim cetățeni ai Împărăției Sale. Ceea ce zidim cu inima va rămâne de nezdruccinat. Ceea ce zidim împreună cu Hristos nici iadul însuși nu poate distruge!

Iubite frate și iubită soră, să nu ne amăgim! Pace nu poate fi pe această lume atâta timp cât Hristos este batjocorit și sfidat. Pace nu poate fi într-o lume în care se dau legi împotriva Evangheliei. „Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu se lasă batjocorit” (Galateni 6, 7). Pacea se va așeza atunci când va domni peste toți și toate dreptatea lui Dumnezeu. În astfel de vremuri, în împrejurările date, să fim asemenea mironosițelor care, chiar dacă erau copleșite de durerea crucificării și de spectacolul malefic al vrăjmășiei antihristice, n-au părăsit nicio clipă pe Domnul Hristos, ci au rămas alături de El până la sfârșit. Amin!

Al vostru împreună slujitor, părinte, frate și prieten,
de tot binele voitor și fierbinte rugător către Domnul,

† **Episcopul Macarie**

*Data în Reședința episcopală din Stockholm, Regatul Suediei,
la Prăznicul Învierii Domnului, în anul mântuirii 2022.*

*Imagine copertă: Icoana Mântuitorului Hristos Arhiereul Cel Veșnic de pe Catapeteasma Bisericii
Paraclis Episcopal din Bergen, Regatul Norvegiei (Iconar Mihai Coman)*